

Období klasicismu v českých zemích

V období klasicismu bylo v českých zemích velké množství vzdělaných hudebníků, kteří ovlivnili kulturu mnoha evropských center. Hudebnost českých zemí byla na svém vrcholu.

V té době se říkalo, že „Čechy jsou konzervatoř Evropy“.

Hudba vycházela z melodií lidové písně, byla velice zpěvná a lidu blízká, proto lidé hudbě rozuměli a oblíbili si ji.

Kde se vzdělání hudebníci vzali?

Roku 1775 zavedla Marie Terezie povinnou školní docházku, pro bohaté i chudé, pro chlapce i dívky.

Venkovské školy – obětavá práce českých vesnických kantorů, kteří vzdělávali své žáky (kromě trivia = číst, psát, počítat) také v hudbě – ve zpěvu a ve hře na hudební nástroj. Zpěv byl jedním z hlavních předmětů.

Ve městech zakládaly školy církevní řády (jezuité, piaristé). Aktivní znalost hudby byla podmínkou k přijetí do kláštera.

Většina předních hudebníků pocházela z venkova, na přímluvu kantora (učitele) pak získali obživu a vzdělání jako vokalisté (zpěváci) v městských či klášterních kostelech.

Čeští hudebníci chodili na zkušenou do světa (Itálie, Vídeň, Německo). Na kostelních kůrech zněly často tytéž árie jako v divadle. Mnohem více se v období klasicismu zpívalo v rodinách, při práci, v době odpočinku.

Schopní skladatelé nacházeli obživu jako kantoři na školách v malých městech, na vesnici a vychovávali nový dorost (J. J. Ryba).

Další uplatnění získávali hudebníci ve šlechtických kapelách, kromě účinkování v kapele museli také sloužit panstvu, šlechta je považovala za svůj majetek. Vztah vrchnosti k hudbě byl proměnlivý. Jedni považovali hudebníky za svůj majetek (hrabě J. Thun a jeho poddaný Jan Václav Stich), jiní byli velkorysí, podporovali místní školy, umožňovali dětem studium hudby, na jejich panstvích vznikala významná hudební centra.